

Música RAC, la partitura de l'odi

Invictos, del Baix Vinalopó, és un dels grups de rock que sol actuar en actes neonazis com el que es va fer a València el dia 19 de març propassat.

El 19 de març, 200 caps-rapats neonazis assistien al concert que el Frente de Juventudes, joventuts del partit feixista Alianza Nacional (AN), organitzà en un lloc desconegut de València amb motiu de les Falles. Els caps de cartell eren Invictos i Ofenders, dues de les formacions referents de la música RAC (Rock contra el Comunisme) o *white noise* ('soroll blanc') de l'estat espanyol.

Originaris d'Elx, Invictos ja havia participat a les Falles de l'any passat, al costat dels tarragonins Agresión Armada, els temes del qual atien la suposada supremacia de la raça blanca i l'extermini del poble jueu, dels comunistes i dels immigrants que arriben a la península per l'estret de Gibraltar. Un discurs que constitueix el *leitmotiv* del nacionalsocialisme, que mitjançant la música atreu joves embadalits per un so capaç d'excitar la violència criminal. Així ho va entendre el Front Nacional britànic a la dècada dels 80 i, després, més partits ultres a l'hora d'organitzar mítings.

Connexió ultra. La irrupció d'aquesta música s'ha disparat aprofitant les facilitats

El moviment neonazi estén el seu ideari gràcies a les bandes de l'anomenat Rock contra el Comunisme (RAC). A través d'internet, centenars de joves s'atansen a aquesta música i ajuden la ultradreta a penetrar al nostre país.

tats que dona internet perquè els joves es descarreguin melodies, comprin discos i coneguin els recitals promoguts pels partits feixistes o les seves entitats. És el cas de Boxroom House Catalunya, creada per militants d'Alianza Nacional amb el propòsit de potenciar els conjunts que li són afins. Entre aquests es destaquen

Blue Max, Hijos del Odio o Disciplina Nacional, que van actuar el 12 de gener en una sala de Barcelona davant 150 caps-rapats; la concurrència va entonar-hi himnes del franquisme amb lletres que exaltaven les gestes de la legió Cóndor. Sense oblidar el quintet Agresión Armada, que –amb Arma Blanca de Barcelona i la formació alemanya Sachsonia–, va actuar al recital promogut per Boxroom House el 6 d'octubre de l'any passat a la capital del Camp.

També Democracia Nacional s'ha servit de les bandes RAC. Les darreres vegades amb motiu del 700 aniversari del naixement del duc d'Alba a Santander, on 300 caps-rapats van ballar el repertori *hard-core* dels alemanys Non Plus Ultra; la commemoració del 2 de maig a Madrid, amb la participació d'Estirpe Imperial i dels italians Compagnia dell'Anello; o el 909è aniversari de la mort del Cid, el març passat a Burgos, on la banda madrilenya va interpretar una abrandada simfonia després del míting de Manuel Canduela, president del partit.

Juntament amb Zetme 88 i Batallón de Castigo, Estirpe Imperial és el pioner d'aquest vessant del punk-Oi! durant la dècada dels 90. És coneguda la relació dels seus membres amb la penya radical del Reial Madrid, els Ultrasur, fet que ha ajudat a catapultar-los per terres castellanen en concerts organitzats pels cadells de Democracia Nacional o pels grups de caps-rapats aplegats en el moviment neonazi Combat 18 (anteriorment Blood&Honour Espana).

Passa això mateix amb els barcelonins Torquemada 1488, apareguts en els ambients de les Brigades Blanquizaules (els ultres de l'Espanyol); Patria, relacionat amb el grupuscle Sector Radical; o Cruzada, amb lligams amb Batzegada, joventuts del Moviment Patriòtic Català (MPC), el partit creat per ex-militants del grup armat Milícia Catalana.

D'una altra, al País Valencià es destaca la presència d'Invictos, Klan i División 250, que abans de dissoldre's havien militat a la Plataforma Espana 2000 fins que aquesta es va constituir en el partit Espana 2000. De les actuacions d'aquest grup, l'ex-vocalista del qual és el presi-

dent de Democracia Nacional, Manuel Canduela, cal recordar el concert amb els italians Hyperborea l'any 2000 a la ciutat del Túria.

També cal no oblidar els recitals de RAC celebrats a iniciativa del Moviment Social Republicà (MSR) o de la Falange Española, que sol tancar els actes de campanya amb bandes de l'estat espanyol o bé procedents d'Itàlia, d'Alemanya, de França o dels Estats Units.

Així doncs, sigui directament amb les sigles, o a partir del moviment Combat 18, d'entitats pantalla o de penyes ultrs del futbol, l'extrema dreta aprofita les bandes RAC per a finançar-se, adoctrinar i fer nous adeptes. Fins al punt que Democracia Nacional, Alianza Nacional i més partits ofereixen als seus portals la possibilitat d'entrar a pàgines on es troba el més significatiu d'aquesta escena.

Xenofòbia 'on-line'. L'eclosió del RAC ha estat animada per internet, on les distribuïdores i els partits que el promouen operen amb una certa facilitat. Gràcies a això, els joves descarreguen les cançons mentre s'informen dels concerts i de les darreres novetats a diverses pàgines. És el cas de Keltibur, la botiga *on-line* de Democracia Nacional, que, entre el marxandatge, ven els discos dels terrassencs Estandarte 88, dels gironins Código de Honor, dels barcelonins Cruzada, Patria, Hermanos Blancos o Torquemada 1488; a més d'Estirpe Imperial, d'Invictos, d'Arma Blanca o dels pares d'aquest so encunyat a principi dels anys 80 a Anglaterra per Ian Stuart (cantant de Skrewdriver i fundador del moviment neonazi Blood&Honour). Una música que també difon Bicéfala, la botiga d'Infonacional (pròxima a la Falange i al Frente Nacional), que, a més de clauers, samarretes i banderoles feixistes, inclou la venda dels discos de RAC més importants, entre els quals els de la banda alemanya Landser, pròxima al partit neonazi NPD.

Aquest material també pot adquirir-se a Nueva Orden o Libre Opinión, que enllacen amb les discogràfiques Ra-ta-ta-ta Records o SS Records, editors d'Estirpe Imperial i d'Estandarte 88 respectivament, o les distribuïdores Ediciones NR, Skrew Yow o NSM Records. Des de Nación y Revolución i l'MSR, podem entrar a Ediciones Nueva República, responsable de l'edició de les bandes de

Cartell del concert feixista del 12 de gener passat a Barcelona, amb uns 150 assistents.

RAC espanyoles Impertinencia i Imperim, ahora que Oi&RAC Nacional connecta l'usuari amb els segells que viuen d'aquest panorama en el qual s'han integrat els grups de *back metal*, *hatecore* o *viking-rock*, branques del rock dur que, seguint el compàs de la ultradreta centreeuropea, adopta símbols i llegendes de la cultura nòrdica. Dins d'aquesta escena d'inspiració neonazi trobem les formacions espanyoles Amphiarus, Tierra Santa o Avalanch, la belga Ancient Rites o les alemanyes Genocide Organ o Race War.

No és estrany, doncs, que el nombre de concerts hagi passat de la dotzena el 2005 fins a la quarantena d'avui al conjunt de l'estat espanyol (l'equivalent a un cada 10 dies); de la mateixa

manera que s'ha multiplicat el nombre de bandes (unes 25 als Països Catalans) i els joves que avui s'enquadren dins d'Alianza Nacional, Nación y Revolución, Democracia Nacional o del moviment neonazi Combat 18. Aquesta retroalimentació constant ha donat lloc a compilatoris internacionals i als festivals Spaniard i Brotherhood 28 —celebrats a Espanya— o els que organitzen cada any el partit neofeixista italià Forza Nuova, l'NPD alemany o els portuguesos PNR. És així com l'ideari nacional-socialista s'eixampla arreu del món, a recer dels partits i d'una banda sonora que diversifica l'estil i les maneres de penetrar a casa nostra.

Alex Romaguera